

לינדה מאנץ עם ארלנד ואן לידיתרוד ב"כ" החברה הטובים" ימים ברקיע —

עושה המצלמה ולמה היא נמצאת במקום שבו היא נמצאת. אם מישהו היה מכוון אלי מצלמה, סתם כך, הייתי עשויה להתנפל עליו ולנעוץ בו את שיני היום? רוצה את תמונתי, בבקשה. צלמי אותי, למה לא?"

על הצלקות המעטות את פניה אומרת לינדה: "הן כן הבית. מן הרחוב. מכל מקום. היה לי בית שבור. את אבא איני זוכרת. הוא עזב את הבית כשהייתי בת שנתיים. גדלתי עם אמא ועם סבתא שרבו ביניהן מיום שאני זוכרת את עצמי ב"חברתן. סבתא כמעט הועפה מן החלון ש"בקומה החמישית. ומזל שאני עמדת ב"אמצע ותפתי את האגרוף שאמא שלי כיוונה אליה. כשאמא היתה חולה, ברחתי מן הבית. כל החברה, הבנים מבית-הספר נסעו לקוניאילנד בלילה, ואני החלטתי לנסוע איתם ולא לחזור הביתה. הייתי בת שש. אמא קפאה מפחד והועיקה את המיטרה וכך מצאו אותי והחזירו אותי הביתה."

את ההמשך כתבה לינדה על מידרכות הברונקס עם חברה טובים כמו ה"גור" לים", "הקרחים", "הלוחמים" וסתם טיפוסים סרייבית שחיו בשולי הפשע. ברחו מבית-הספר וחלמו להיות אלילי רוק נוק"שים.

אם לא טרנס מאלק במאי ימים ברקיע או פיליפ קאופמן במאי כל החברה הטובים, ייתכן שהיום היתה לינדה מלמדת או פצועה באיזה מוסד לעבריינים צעירים. תחת זאת היא מעניקה ראיונות על מיר"פסת בדרום-צפון הוורת: "אף פעם לא היו לי ציפורניים ארוכות. הנה, אני מגדלת אותן עכשיו."

לינדה מאנץ בקאן ישר משמים —

רים בה יותר ויותר כבשהקנית מיקצועית. אחרי שביומים ברקיע היתה עדיין תופעה ילד-פעמית. טרנס מאלק בחר בה מבין ילדים בעייתיים רבים בבית-ספר מיוחד. "אז עוד לא ידעתי מה אני עושה. הייתי צריכה לבחון כל צעד. להבין מה בדיוק

רגשות, שמהן הוא נוסה, לקראת סוף הסרט. להשתחרר בצורה מלאכותית.

בעיות קיומיות או יומיומיות אינן מעניינות כלל את פרס. הסרט מדגל על השלבים שבהם נוצר הקשר בין השניים, מקבל כהנחה מובנת מאליה את כוח ה"משיכה של הגבר (שמספק כתובות של נערות לידיד מוכשר פחות). אינו חושש להראות רומן שבו האנשים החיים מאוהבים ואהבה בלבד, ושקניו נראים מעורבים במה שקורה להם רק לפעמים (כמו בסצנת הנשיקה מתחת לגשר). לכן יתקשה ה"סרט ליצור מגע עם חלק נכבד מן הצופים. בעיקר אותם שרואים בקולנוע המשך של המציאות. עם זאת תרגיליו האינטלקטואליים של הבמאי, כמו השוואת אסתטיקה עירונית עם אסתטיקה רגשית, השימוש בגשרים כסמלים לקשר רומנטי הפיכת ה"אהבה לקאסאליטור שמקל על הבנת עניינים רותניים, או השימוש בהומור קול"נועי במצלמה ובהערות אגב שחייבות לא מעט לז'אנר גודאר, כל אלה מצביעים על ניסיון לעשות קולנוע מסוג שונה, ניסיון שאולי לא מוצה כאן עד הסוף, אבל הוא ראוי בהחלט לצפייה.

ממשיך בקו פרטי ומיוחד משלו, החורג מן המסגרת של הקולנוע המסחרי המקובל. אהבה כוזבת, הסרט שיוצג בסינמטקים החל בסוף החודש הזה. הוא סירטו השני של פרס (בינתיים הוא כבר השלים שלישי). עוד יותר מבסרטו הקודם, דומה לא דומה, זהו סרט שבו הבעיות מוצגות במישור אקדמי יותר מאשר במישור האנושי, ויש רושם כאילו המטרה היא בראש וראשונה לברר אפשרות עקרונית להתפתחות סוג מסוים של יחסים. במקרה זה מדובר ב"צעיר שמאס בהסתכביות רגשית, ומח"לט שבמקום להיות עבד להפנים שלו, הוא יהיה האדון להם. הוא בוחר את בת"זוגו בקפידה, הוא מסביר לה מן הרגע הראשון מהו סוג היחסים שהוא רוצה לנהל עימה, ובמשך כל זמן ההתקשרות הוא עורך לעצמו מבהנים איך-סופיים שבהם הוא מנסה לשכנע את עצמו כי אכן הכל הולך למדריין, והוא חי רומן-אהבה הגי"וני."

אלא שהדבר, כמובן, בלתי-אפשרי. ה"נערה מתאהבת בו מן הרגע הראשון, והוא עצמו אינו יכול אלא להיסחף למרות הע"עמדת-הפנים שלו. אל תוך סחרחורת ה"

ראיון מיוחד של

עדנה פיירו

עם לינדה מאנץ

צלקות

אוריגינאליות

בהחלט

היא היתה בת 17 כשהחזיקה על כתפיה סיפור על שלישיית צעירים חסרת-פרוטת משיקאגו, שבאה לטכסס כדי להתעשר בימים ברקיע (העולם הזה בחר בה כ"שחקנית-המישנה של שנת 1978 על הפקיד זה). כשבאה לקאן, לפני חודש, חגגה את יום הולדתה ה-19 בסירטה ה"שלישי ישר משמים", שבו היתה נציגת דור השואף להתאבדות, נערה הרוצחת את אביה ומתאבדת עם אמה. בשבוע הבא נראה אותה בישראל, על הבד, בסירטה השני: כל החברה הטובים ששמו במקור, כשם אחת מכונופיות הרחוב המאכלסות אותו הנוודים. כאן מופיעה לינדה מאנץ כנערתו של מנהיג כנופיית "הקרחים", יצור אימתני, בעל גולגולת ענקית ו"חשופה, ששמו מבטא את דמותו, "טרור". לינדה, הנראית מינאטורית לידו, מגלמת "תום בוי" אופייני, נערה המשתדלת להיות גברית יותר מן הנערים, כדי לכבוש לעצמה עמדה של כוח בין הקשוחים של כנופיות הרחוב החיות על אגרופיהם.

שלוש פעמים לינדה מאנץ והנה לינדה במציאות: נמוכת-קומה, אך לא אצבעוני כמו שהיא מצטיירת על הבד. תכולת עיניים נוקשה פחות מאשר על הבד, ואם כי תווי פניה והתנהגותה מראים סימנים של התרככות הנערה מתבגרת. הרי כמה צל"קות, שאינן פרי מכלולו של מאפר, מעידות על העבר. זוהי נערה שכל מורה טיפולית היתה מוצאת אצלה כר נחב לעבודה. אבל הקולנוע יכול גם הוא להיות טיפולי: הפסקתי לקלל, הפסקתי לטפס על צי"גורות ולעלות בסלמות-כיבוי שבחצרות הבתים. הפסקתי לזנק מעל גדרות ולדלג על גגות. גם אם ברגע של קלות-ידעת רציתי לקפוץ מעל המקהה שבתי: אלי-אלוהים הרי משהו עלול לקבל כאן הת"ק-לב".

היא מתחילה לעכל את העובדה שמכ"י

אף תמונה מקורית אחת מסעודיה, והבמאי אנתוני תומאס הסריט את כולו במצרים, כשהוא נעזר באנשי-קולנוע מצ"רים ובאתרי-צילום מצריים, כשהליפוס לסעודיה ולביירות גם יחד.

תחת מועדוני-הלילה של ביירות נראו בסרט בית-המלון מרידיין, מועדוני-הלילה והבאר שלו, שעל שפת הנילוס בלב קאהיר.

המרצה המסביר את הסכיזופרניה של הערבי בעולם המודרני, המזכיר את הס"ברו של הרב-הפסיכולוג על התאבדות ה"אחיות במאה-ישערים בירושלים — אינו אלא זיאה מוחיי-אל-דין, בחקן שנולד בפאקיסטאן והשוהה עתה במצרים. שח"

יורה מרריך הג'דיי חבובה בעולם החלל

זו זה היה אהד החוטפים הערביים בסרט שאוטו, שהוסרט באילת.

כאחד העיתונאים הלבנוניים, המייצעים תומאס בתחקירו, מופיע סמיר צברי, חד משדרנייה-טלוויזיה הידועים בקאהיר.

רוב סצינות-הפנים צולמו בביתה של מאית-התיאטרון המצרית לילה אבוי, ייף, אחת הנשים האינטלקטואליות הבול"ות במצריים. המשמשת כמרצה לתיאטר"ון באוניברסיטה של קאהיר, והמרגיזה עתים קרובות את הצנזורה המצרית, כי-היא בוחרת לעצמה נושאים "מסוכנים", כשעמדה האשה בתרבה הערבית, בהצ"ת שהיא מפיקה בתיאטרון הניסיוני שלה על בסרטים. היא עשתה סרט תעודי על ייחן של אסירות, והצגה על בעיות של רדוש וזכויות אזרחיות.

המעניין מכל: כמפיק-בפועל של הסרט ימש במאי, שהוא אולי הבמאי המעניין יותר במצריים: יוסוף שאהין. הוא נוצ"י יליד אלכסנדריה, שעשה חרט בשם לכסנדריה מדוע (העולם הזה כתב עליו זרחה כשהוצג, לפני שנה, בפסטיבל ל"יון). היום מתלבט שאהין קשות בבע"ת כספיות, כשאשתו מאושפזת מזה שנה בית-חולים, אחרי תאונה קשה, והוא אי"מסוגל למכור את סירטו, שזכה בבי"רות אוהדות על איכותו, ואין לו כל שאבים, מצד אחר, לממן סרט נוסף.

הסיבה לכך שסירטו אינו מיסחרי קשורה לדידותו של היוצר האינדיווידואליסטי צבריים. אין סירטו מיסחרי דיו כדי יכ"ר אל ההמונים. זהו סרט בעל נוש"ת חברתיים ועמדות פוליטיות. שאהין יאה בסירטו כיצד, בסוף מלחמת-העור"ם הג'דייה, חיו באלכסנדריה ערבים ויהוד"ם תחת קורת-גג אחת בידידות רבה דוריקים לא-מאומץ וטבעי לגמרי. "בעוד"לפסטיגים מקבלים עובדה זו, החרימו ת"י כל הארצות הערביות האחרות, של שאהין לעורכי מודר הקולנוע של וולס הזה, כשהיו בקאהיר, שעה שהוא צמו התרים את הפסטיבל.

לא בישראל. אמר שאהין: אני מו"